

- За видимото и невидимото... Видимото да живее в невидимото... и невидимото да живее във видимото... тук и сега...

Зряла, но добре изглеждаща жена с дълги, тъмно руси коси прошепна тези думи с много чувство докато ръката ѝ се намираше върху древните надписи на централния каменен къс в археологическия обект под "West Port Hall". Последва сияние...

И миг по-късно сред това сияние се появи силуетът на Матео Карсън.

- Скъпи! - друга една жена сред насъбралите се на това място хора, Амбър, не се въздържа и отскочи към своя съпруг в една от най-силните им прегръдки някога.

На Матео му бяха няколко нужни да осъзнае какво се бе случило. Едва преди секунди се бе намирал бродещ някъде там, из обширните коридори на сградата и подземните ѝ недра, без да е способен да осъществи какъвто и да е контакт с видимите хора, нито пък да има своята собствена пълноценна воля, за да направи нещо по-различно. Прикован в света на неясното, невидимото, той обаче не бе запазил искрицата вяра у себе си... и ето, че сега това му се отплащаше и той можеше отново да прегърне своята любима.

И двамата да опрат челата си едно в друго.

- Амбър... - прошепна с толкова много обич мъжът, притискайки се в жена си и вдишвайки от благоуханието на хубавите ѝ, дълги коси - нещо, което със сигурност му бе липсвало. После погледна към другата сияеща дама - онази, която го бе върнала към видимото - и се усмихна не нея, изричайки: - Марисол... сестрице...

- Братко... - прошепна дамата, която, благодарение на кръвната си връзка с него бе успяла да извърши ритуала, който дори съпругата му Амбър не би могла, също пристъпи към него и го прегърна. - Ах, когато ме извикаха тук не знаех какво да си мисля! Дали някой си правеше просто шега с мен или... наистина имаше начин ти да се върнеш при нас!

- Вие... как... как успяхте всъщност? - попита Матео, гледайки объркан както към тях двете, така и към другите наоколо, които понастоящем бяха повече от досегашните, тъй като освен разкрилите мистерията тийнейджъри Брейди, Дайами, Ферди, Савана и Ванеса, освен завърналите се благодарение на тях Тайен и Джени, сега тук се намираха и още двама колеги на Амбър, а също и станалата видима едва преди минути Одри, а и Върджил, един от нейните братя, които се бяха намирали най-близо в района и затова бяха успели да дойдат най-скоро тук.

Доста от тях се спогледаха.

- Хм... - замисли се Брейди. - Доста странно е, че вие, в невидимите си версии, разбирате за нашето спонтанно откритие чак когато ви призоваваме да станете отново видими тук, на това място. Но... предполагам, че току-що дадох и отговор на въпроса ти, Матео.

- Състоянието, в което ние, когато бяхме невидими, бяхме попаднали е... трудно за описване... - преглътна с известна тежест Матео, споглеждайки се с Тайен, Джени и Одри. - Не притежаваме пълния контрол не само над телата си, а и над съзнанията си... Сякаш... нещо извлича енергията ни и я пренася... някъде другаде...

- Успели ли сте да разберете нещо повече по случая докато ни нямаше? - попита Джени. - Освен как да ни освободите, разбира се...

- Не - поклати глава Амбър, в чието изражение обаче имаше твърда решимост. - Но ще разберем. Преди това обаче трябва да избавим и онова момче, Джек, от капана на невидимото - родителите му са на път.

- А някои от нас ще имат и нуждата да се срещнат с други ценни за тях хора... - прошепна Матео и погледна Амбър.

Тя знаеше, че той говореше за тяхната малка дъщеричка, чието име беше Ариа. Момиченце, което щеше да е безкрайно радостно, че нейния баща се беше завърнал.

Но нека сега да се върнем към двойката, която пристъпваше в двора на имението Джейвика - неговите собственици, чиито имена носеше то. Джейкъб и Вивика Годхънт.

Смутно вълнение бе завладяло сърцата на тези двама съпрузи, когато бяха разбрали, че никой в последните дни нямаше какъвто и да е контакт със сина им Кейлъб. Не по-малко неприятна бе тяхната неспособност да се свържат и с другия си син, Трой, и с жена му Селесте, които се предполагаше, че трябваше да наблюдават момчето. А подобна ситуация нямаше как да не ги подтикне на мига да зарежат всичките си работи, независимо колко важни, на далечното място, на което се бяха намирали по това време.

Ала не само далечината се отрази толкова на забавянето на Джейкъб и Вивика, а и непроходимостта на мястото, на което те се бяха намирали по времето, по което едва бяха успели да се свържат с тях, и то благодарение на случаен едва прихванат сигнал - но това е друга история. Веднъж щом знаеха, че семейството им се нуждаеше от тях, те се погрижиха възможно най-бързо да върнат в Уест Порт - разбира се, заедно със своя дори още по-малък към настоящия момент син, невръстният Рик, когото още на летището бяха оставили на грижите на добрата стара семейна приятелка и бавачка Гая.

И ето ги сега Вивика и Джейкъб - главите на първият клон в настоящата ера за рода Годхънт след големите Георги и Аврил - в двора на имението, което с десетилетията бяха превърнали не просто в дом на себе си и на семейството си, а и в една от онези точки, които бяха приемани с голямо уважение от обществото. А всичко в този имот си изглеждаше така, сякаш не бе оставяно от тях за няколко седмици - въпреки настъпващата, макар и доста топла, есен.

Но смута у тях двамата не изчезваше въпреки приветливата атмосфера.

Стигайки до входа на дома си, съпрузите се спогледаха. Той - със своя чаровен син поглед на хубавото му лице, идеално допълващо се с тъмнорусата му коса и добре сложеното му тяло. Тя - със своите пъстри очи, проблясващи измежду дългите й лешниково кафяви коси, стигащи почти до кръста на фината й фигура.

- Мислиш ли, че това може да е някакъв капан? - Вивика зададе въпроса, за който знаеше, че се бе въртял в ума и на двамата по пътя им насам.

Джейкъб поклати леко глава и се загледа към вратата. Стисна юмрук, което придаде още по-респектиращо излъчване на и без друго сериозния му вид, и изрече тихо:

- Струва си да влезем и в най-коварния капан в името на семейството си...

След което той и тя, жертвоготовни, направиха и последните две крачки до прага на своя дом. Мъжът натисна дръжката и двамата пристъпиха навътре.

- Кейлъб? - провикна се на висок глас Вивика. - Трой, Селесте?

Не чуха нито звук - единствено шума от токчетата на жената по дървения под. Но веднъж щом оглеждащите се съпрузи се озоваха в хола на къщата, входната врата, която те умишлено бяха оставили отворена на няколко метра от себе си, се затръшна силно. Тъмни сенки отведнъж смрачиха инак светлия ден в този дом, а всичко наоколо се огласи с тих, коварен глас:

- Най-накрая...

Докато съпрузите Годхънт съумеят да се осъзнаят, дневната светлина в стаята наоколо изчезна само за секунди, заместена от стряскащ паранормален мрак. Настръхнала, Вивика мигом захвърли чантата си настрани - така, че някои от предметите в нея се изтъркулиха по земята - и се притисна плътно в своя съпруг.

С погледите си, излъчващи вцепенението на душите им, той и тя видяха как в центъра на хола пред тях се оформи тъмен мъжки силует. Не знаеха, че неговото име беше Клод, но дори и без знанието за злата същност на този индивид, Джейкъб и Вивика бяха съвсем наясно, че той не им мислеше доброто.

- Кой си ти!? - извика намръщен господарят на къщата. - Къде са синовете ни и снаха ни!?

Клод се усмихна широко.

- Скоро ще разберете всичко, мили мои... Скоро *всички* ще разберете...

Изрече това и накара сенките наоколо да се раздвижат - така, както преди няколко дена бяха препречили пътя на Кейлъб към изхода. Джейкъб и Вивика, неспособни да им се съпротивляват, просто потънаха из мрака заедно със силуета на своя похитител...

И тогава отново настана светлина.

Или поне се завърна онази светлина от преди свечеряване, в която съпрузите Годхънт поначало бяха заварили своя хол. А същевременно с нея в имението ``Джейвика`` се бе завърнало и още нещо - свободата на единия от неговите жители.

- Мамо! Татко!

Със стъпки тъй бързи, че той сам не знаеше как на даден етап не се бе забил някъде в бързината си, Кейлъб, до този момент намиращ се на горния край на стълбището, но

замръзнал и потънал в пълна неспособност да изрече или стори каквото и да било, сега се изстреля в хола на своя дом. Ужасен от видяното току-що, той започна да върви на всички страни и да оглежда навсякъде... с надеждата родителите му да бяха някъде там. Поне една от онези коварни свръхестествени сенки да бе оставила някаква следа от тях...

Но Джейкъб и Вивика вече не бяха тук. Пред погледът на техния млад син те бяха попаднали в капана, за който той бе желал да ги предупреди навреме, но не му бе позволено.

Отчаян, Кейлъб прокара пръсти през косите си и се просна тежко на канапето. Така, хванал се за главата и дишаш тежко, той известно време стоя и просто гледа в една точка... докато накрая нещо неочаквано не привлече вниманието му.

Предметите, изсипали се от чантата на майка му Вивика при нападението на сенките се бяха разпръснали на различни посоки, а някои от тях дори се бяха озовали под една от табуретките. Един конкретен от тези предмети проблясваше по някак особен, омаен начин... а Кейлъб, въпреки своето ужасено състояние, почувства желанието да отиде и да го вземе.

Протегна ръка изпод табуретката и пое в ръката си побираща се тъкмо в дланта му стъклена топка, в което бе вградена и красиво изрисувана пластина от някакъв метал, оформяща... око.

Но не какво да е око. Отворил широко уста и очи, Кейлъб, в цялото си изумление, бързо разпозна в това изображение твърде специфичния египетски символ, който и преди бе мяркал след снимките на Трой и Селесте от саркофазите, които те проучваха напоследък. Онези саркофази, за които те се чувстваха повече от сигурни, че бяха тясно обвързани с всичко случващо се...

